

NETANYAHU SERİ KATİLDİR

GÖRÜLDÜĞÜ

YERDE

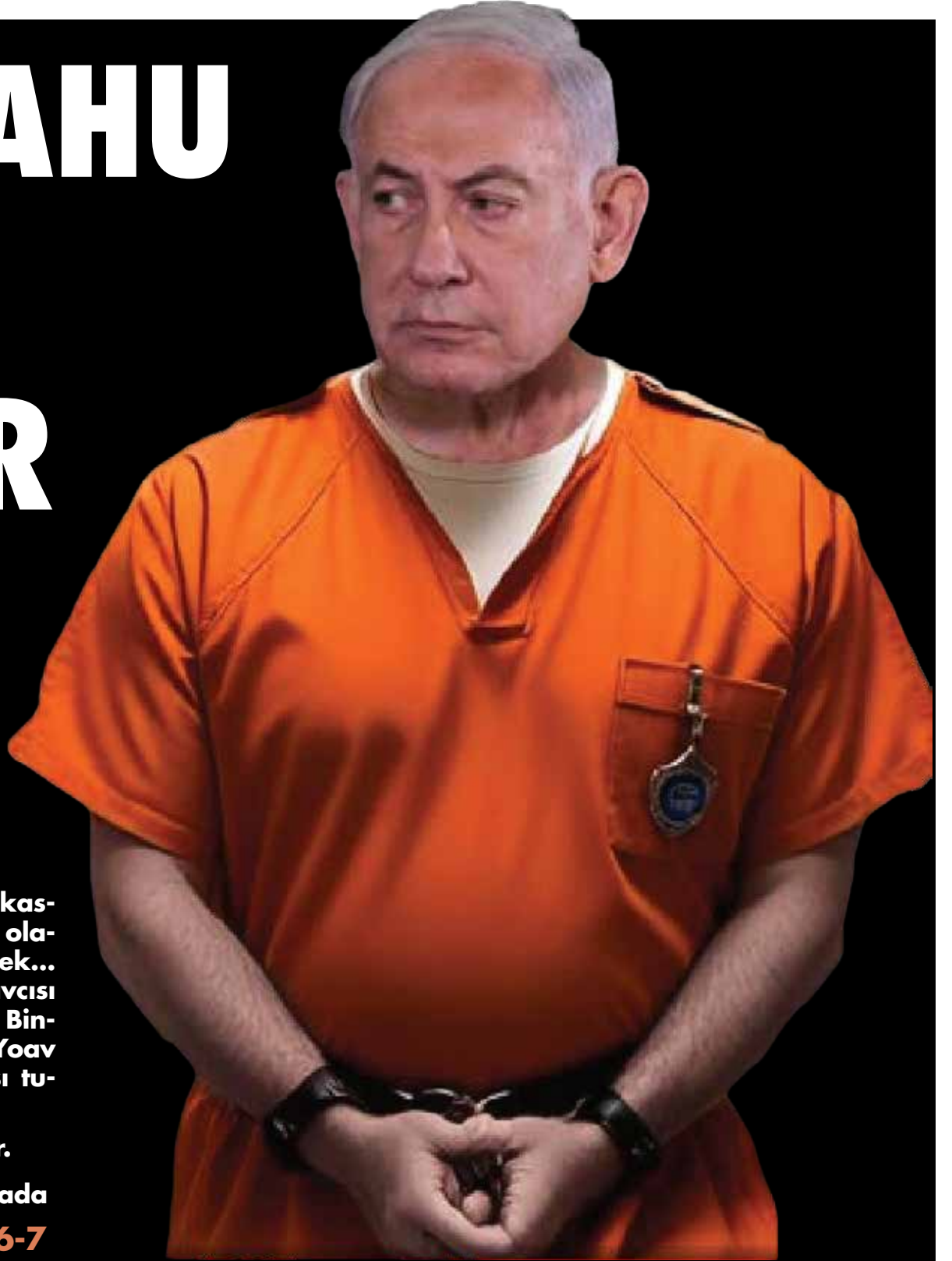
TUTUKLANMALI

►İmha, cinayet, sivillerin aç bırakılması, kas-ten büyük acılara neden olmak ve kasıtlı ola-rak sivillere yönelik saldırılar düzenlemek... Bunlar Uluslararası Ceza Mahkemesi Savcısı Karim Khan tarafından İsrail Başbakanı Bin-yamin Netanyahu ve Savunma Bakanı Yoav Gallant'a isnat edilen suçlar. UCM savcısı tu-tuklanmalarını istedi.

►İsrail ile Hamas arasında denklik yoktur.

►Filistin halkı yalnız değildir. Küresel intifada kazanmalı.

sayfa 5-6-7

**GAZZE'YE
AĞLARKEN
KOBANÊ'YE
GÜLENLER**

sayfa 2

**SOKAKLAR
HEPİMİZİN
HAYVANLARA
DOKUNMAYIN**

sayfa 5

**ÇÖZÜM
İŞÇİLERİN
BİRLEŞİK
MÜCADELESİDİR**

sayfa 9

GAZZE'YE AĞLARKEN KOBANÊ'YE GÜLENLER

Kobanê davasında “mahkeme” kararını verdi. 13 arkadaşımız toplam 408 yıl hapis cezasına çarptırıldılar.

Davanın iktidar bloku tarafından kullanılan omurgası çöktü. Ne diyordu Erdoğan? HDP MYK'sı şiddet eyleminden ve Yasin Börü ve arkadaşlarının öldürülmesinden sorumludur.

Ne karar verdi mahkeme?

Delilsiz mahkumiyetler

HDP MYK'sı şiddet eyleminden sorumlu değildir. Börü cinayetinden ise hiç sorumlu değildir.

Bugüne kadar yalan söylediklerinin göstergesi, doğrudan denetimleri altında olan mahkemenin bile Demirtaş ve diğer arkadaşlarımızı Börü cinayetiyle ilişkilendirme cüreti gösteremesidir. Bir gazetecinin yazdığı gibi mahkeme, 6-8 Ekim olaylarında 2700 civarındaki müşteki ve mağdura karşı işlendiği iddia edilen 38'i öldürme olmak üzere 5300 suçlama ile ilgili Demirtaş dahil bütün sanıklar hakkında beraat kararı verdi.

Ne yapmıştı HDP MYK'sı, Kobanê'de kitlesel bir kıyım olmasının diye eylem çağrısı yapmıştı. Çağrının tonunu beğenmeyebilirsiniz ama o çağrıda tek bir satır, tek bir kelime bile şiddete davet etmiyor.

Hak talep etme yolu olarak gösteriler

Türkiye'nin en büyük üçüncü partisi tabanını sokağa çağırıyor.

İktidara basınç yapmak istiyor. İktidara ve Erdoğan'a basınç yapmanın yolu ise anladıkları tek araçtır. Kitlelerin sokağa çıkması. Milyonlarca insanın kararlı demokratik eylemleri.

HDP MYK'sının tek bir isteği vardı, Kobanê'de katliama engel olunması için Peşmerge güçlerinin Türkiye sınırından Kobanê'ye geçmeleri amacıyla bir koridor açılması. Bir başka isteği daha vardı elbette, Kürtlerle beraber İŞİD'e karşı mücadele

Suriyeli Kürt mülteciler

edilmesi.

Kitle eylemlerini kriminalize ediyorlar

Kobanê kararı, tıpkı Gezi kararı gibi demokratik eylem yapma hakkına karşı alınan bir karardır.

Kitle eylemlerini kriminalize eden bu eğilim yerli-milli iktidar blokunun harcıdır. Bu kararlar devletin Kürt halkından sürekli intikam alma arzusunun en son örneğidir. Bu intikamın iki temeli var: Devlet barış sürecinden nefret ediyordu ve o sürecin tüm hatıralarının yok edilmesini istiyordu. Kobanê davası cezaları doğrudan çözüm sürecinin bütününe bir saldırdır. Ayrıca bugün barış için öne çıkmak isteyenlere de göz dağıdır. Bu cezalar aynı zamanda devletin çizdiği rotanın apaçık bir ifadesidir.

Kobanê'de soykırım engellendi

Fakat mahkemenin bu kararını destekleyen siyasiler tam bir ikiyüzlülük içindeydi. Bu siyasetçilere sorsanız her biri Gazze'de yaşanan soykırıma sonuna kadar karşıdır.

Demirtaş'ın onlarca yıl hapis cezası almasını coşkuyla karşılayanlar, Gazze'de direnişe övgüler diziıyorlar.

Oysa HDP'nin Kobanê için sokaklara çıkma çağrısı yaptığı anda amacının ne olduğu çok açık değil mi? İŞİD, eğer engellenmezse bir soykırım gerçekleştirecekti. Tek bir Kürt bırakmayacaktı.

Gazze için de bugün tüm dünya ayakta, bir çoğumuz aylardır eylemlerin içindeyiz. İktidar Gazze için ayağa kalkan Batı üniversite öğrencilerini coşkuyla selamlarken Kobanê'de büyük bir katliamı engellemek için sokaklara çıkıp sivil insanların kurtarılması için iktidarı harekete geçmeye çağırmak nasıl suç olabilir? ABD polis teşkilatı üniversite eylemlerine katılanların çoğunun öğrenci olmadığını iddia ediyor. Almanya'da devlet “İntifada” sloganı atanı Yahudi soykırımını talep etmekle suçluyor.

Demirtaş ve arkadaşları, iktidarı Kobanê'ye yardım etmek için hızla harekete geçirmenin bir yolu olarak kitleleri sokağa çağırdı.

İktidar blokunun birleştirici harcı

Yerli-milli iktidar bloku, çözüm sürecinin çökmesine paralel olarak, daha doğrusu çözüm süreci çöktürülerek inşa edildi. Türkiye'nin beka kaygısı yaşadığı yalanı için inandırıcı bir gerekçe lazımdı. Türkiye'nin beka sorunu var anlatısı için bir düşmana ihtiyaç vardı. Çözüm sürecinin tozunu atacak, tüm anılarını ortadan kaldıracak, barışın “b”sini lügatten çıkaracak yeni dönem çözüm süreci bozuldukça inşa edildi, bu dönem inşa edildikçe çözüm süreci önce rafa kaldırılıp sonra imha edildi.

Kobanê davası, şimdiki adı Cumhuriyet İttifakı olan iktidar blokuna istediği malzemeyi verdi. 15 Temmuz darbe girişimine karşı

geliştirilen OHAL, Kobanê davasının da hukuksuzca başlaması için politik atmosferde gereken sağı paranoyayı tetikledi.

Bugün de mevcut iktidar bloku, ağır bir seçim yenilgisi aldığı için bu harcı kullanmaya çalışıyor. Birleşmek, tabanını milliyetçi hezeyanlara boğmak için HDP'yi düşmanlaştırmmanın yolu olan bu davanın arkasında. Mevcut iktidar ittifakı, üzerinde yükseldiği zeminin Kürt siyasetine yaşam alanı tanımamak olduğunu bir kez daha teyit etmiştir.

Son olarak, Erdoğan'ın ve devlet koalisyonunun aldığı yenilgiye bir cevap bu mahkeme kararları: Gazze politikalarının da etkili olduğu seçim yenilgisinin bir rövanşı olarak görülmeli bu kararlar. Seçim yenilgisinin bir adı da Gazze yenilgisidir.

Bu yüzden seçimlerin ardından yapılması gereken şey, iktidar blokunun yenilgi almamış gibi devam etmesine izin vermemek olmalıydı. MHP'nin içinde olduğu bir ittifakın normalleşmesi mümkün değildir. İktidarın ana gövdesi ayakta kalmak için MHP'nin varlığına muhtaçken bu anormallik süreklilik taşımak zorunda. Sorun, 31 Mart'ta anormalliği yeniden politika yapma tarzı olarak öne sürenlerin, toplumun güvenoyunu kaybettiğini yığınsal bir şekilde haykırmaktır. İŞİD'in Kobanê'de gerçekleştirmek istediği katliama ve şimdi İsrail'in Gazze'de işlediği soykırım suçuna karşı olanların bunu başarma şansları vardır.

ETKİ AJANLIĞI YASASINA HAYIR

AKP'nin Meclis'e sunmayı planladığı 9. Yargı Paketi'nde “etki ajanlığı” olarak nitelendirilen bir madde de yer alıyor. Yasa tasarısına göre TCK'nın 328. maddesinde tanımlanan “casusluk” ve 339. maddesinde düzenlenen “Devletin güvenliği ile ilgili belgeleri elinde bulundurma” suçlarına ek olarak yeni bir suç tanımı yapılıyor.

Bu düzenlemeye göre, “Devletin güvenliği ile iç veya dış siyasal yararları aleyhine yabancı bir devlet veya organizasyonun stratejik çıkarları veya talimatı doğrultusunda gerçekleştirilen bazı fiillerin” 3 yıldan 7 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılması öngörülmüştür.

Yasa tasarısı, Rusya'da 2012'de yürürlüğe giren “yabancı ajan” yasasının bir benzeri. Putin yönetiminin otoriterleşmesinin sembol yasalarından biri olan “yabancı ajan” yasası, ülkede dışarıdan mali yardım alan her türlü kurumun yabancı ajan olarak etiketlenmesine yol açıyor.

Bu yasanın bir benzeri daha sonra Kırgızistan'da ve en son da büyük kitlelerin sokaklara dökülerek tepki gösterdiği Gürcistan'da yasalasılmıştı. Ancak Gürcistan Cumhurbaşkanı şimdilik yasa-yı veto ederek meclise geri göndermiş durumda.

Etki ajanlığı yasası, hükümete son derece keyfi bir güç vererek hükümet uygulamaları aleyhine olan haberleri ve bilgiyi yayan gazetecileri, basın kurumlarını, STK'ları cezalandırma potansiyeli taşıdığı için kabul edilemez bir yasa.

Gürcistan'da olduğu gibi demokratik kitle örgütlerinin katıldığı geniş çaplı eylemler ve mitinglerle engellenmesi gerekiyor.

HALKA YALAN SÖYLEDİLER: BU DAVA HUKUKİ DEĞİL SİYASİ

Yedi yıldır hapiste tutulan HDP'li siyasetçilerin yargılandığı Kobane davası, büyük bir adaletsizlikle sonuçlandı.

Eski HDP eş başkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ ile DEM Parti Mardin Büyükşehir Belediye Başkanı Ahmet Türk'ün de aralarında bulunduğu bazı siyasetçilere toplam 408 yıl hapis cezası verildi.

Kürt siyasi hareketinin lideri Demirtaş, 42 yıl cezaya yani müebbet hapse çarptırıldı.

Haksız şekilde suçlanan Kürt siyasetçilerin tahliyesi ve beraatları sevinçle karşılanırsa da ortada büyük bir adaletsizlik ve hukuk skandalı var.

Demirtaş, Yüksekdağ, Türk gibi HDP'li siyasetçiler, 7-8 Ekim 2014'te 38 kişinin ölümüyle sonuçlanan Kobane protestolarında şiddeti teşvik etmek, yani ölümlerin sorumlusu olmakla suçlanıyordu.

2016 yılında OHAL döneminde tutuklanmalarının ardından hem Erdoğan ve Bahçeli hem de iktidar yanlısı medya tarafından 16 yaşındaki Yasın Börü'nün katili olmakla suçlandılar.

Çoğu kişi bunu böyle bildi. Fakat ortaya bambaşka bir gerçek çıktı: Demirtaş ve HDP'liler Kobane protestolarındaki ölümlerin sorumluluk suçlamasından beraat etti!

Barışı savunan Kürt sivil siyasetinin seçilmiş temsilcileri PKK'ye üye olma, örgüte yardım etme ve siyasi etkinliklerde yaptıkları konuşmalardan ağır cezalara çarptırıldı.

2014'te ne olmuştu?

Halka söylenen büyük yalanın ne olduğunu anlamak için o yıl olanlara bakalım.

Irak'ta ortaya çıkan IŞİD adlı savaş örgütünün militanları Suriye'ye girdi ve Rojava Kürt bölgesini işgal etmeye başladı.

O sırada Esad rejimi halk ayaklanmasıyla sarsılmış, Suriye ordusu bölünmüş ve bir iç

savaş ortamı oluşmuştu.

Rojava bölgesinde ise Suriye Kürtlerinin en büyük siyasi partisi PYD ve onun silahlı kolu YPG vardı.

IŞİD katliamlarla ilerlerken 15 Eylül 2014'te Türkiye sınırında, Suruç'un tam karşısında bulunan YPG'nin kontrolündeki Kobane şehrine saldırı başlattı.

Kürt güçleri IŞİD saldırısı ve kuşatmasına karşı direnişe geçti. Özgür Suriye Ordusu ve Iraklı peşmergeler karadan, ABD ve müttefikleri havadan IŞİD'le savaşa başladı.

Kanlı çatışmalar ve ağır bombardımanla birlikte şehirde yaşayan 300 bin sivilin hayatı tehlikeye düştü.

O günlerde Kürt siyasetçiler henüz terörist ilan edilmemişti. HDP'li siyasetçiler hükümetten ya IŞİD saldırısına doğrudan müdahale etmesini ya da diğer izolasyondaki bölgelerdeki silahlı güçlerin direnişe katılması için koridor açmasını istedi.

1 Ekim'de Demirtaş, Başbakan Ahmet Davutoğlu ile görüştü. 4 Ekim'de Salih Müslim Ankara'ya gelerek başbakanı insani geçişi serbest bırakmasını istedi. Talepleri karşılık bulmazken 26 Eylül'den itibaren

bazı Kürt şehirlerinde PKK gençlik örgütlenmesi protestolara başladı. Polisin buna yanıtı tazyikli su, gaz bombası oldu. Protestolar yayılıp çatışmalara dönüşürken gerginlik giderek arttı.

6 Ekim günü devletin çözüm süreci yürüttüğü PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Kobane'yi direnişle savunma çağrısı yayınlandı.

Aynı akşam HDP yönetimi acil toplantı yaparak şu tweeti paylaştı: "Şu anda toplantı halinde olan HDP MYK'dan halklarımıza acil çağrı! Kobane'de durum son derece kritiktir. IŞİD saldırılarını ve AKP iktidarının Kobane'ye ambargo tutumunu protesto etmek üzere haklarımızı sokağa çıkmaya ve sokağa çıkmış olanlara destek vermeye çağırıyoruz."

7 Ekim sabahı ise KCK bunlardan ayrı bir çağrıda bulundu.

Sonuncu çağrı ile birlikte sert sokak gösterileri başladı.

8 Ekim'e kadar çoğu BDP üyesi ve karşıt görüşlü 38 kişi hayatını kaybetti.

Barışın sözcüleri şiddetle suçlanarak hapsedildi.

Olayları bitiren ise Öcalan'ın İmralı'dan yolladığı mesajı okuyan Selahattin Demirtaş oldu. 9 Ekim günü Diyarbakır'da düzenlenen basın toplantısında "Dün gece itibarıyla Öcalan ile kısa bir mesaj bağlantısı kurma imkanı doğdu. Kendisinin katliam ve büyük provokasyon tehlikesine karşı diyalog ve müzakereyi hızlandırma yöntemini bütün taraflara telkin, tavsiye, önerdiğini belirtmek istiyoruz."

Nitekim Davutoğlu hükümeti HDP ile işbirliği yaparak birlikte şiddet olaylarının dinmesini sağladı.

Türkiye'deki milliyetçi muhalefetin itirazlarına rağmen Irak Kürdistanı'ndan gelen Peşmergelerin, yani silahlı güçlerin Kobane savunmasına katılmak için sınırdan geçişine 29 Ekim'de izin verildi.

Daha sonra ise doğru bir kararla Türkiye sınırlarını Suriyeli mültecilere açtı.

2016'ya kadar kimse Demirtaş ve arkadaşlarını, şiddet ve cinayetlerinden sorumlu olmakla suçlamamıştı.

Erdoğan liderliğinde kurulan yeni rejim, akamete uğrayan çözüm sürecinin ardından içeride HDP'yi, dışarıda PYD ve YPG'yi baş düşman ilan etti. Tutuklamalar bunun üzerine geldi.

Ölüm değil çözüm istiyoruz

7 yıl süren davanın ardından, HDP'ye açılan kapatma davasının da gerekçesi olan Kobane protestoları ve ölümler suçlaması düştü!

Davalara konu olan suç fiili ortadan kalkmasına rağmen sivil ve barışçıl Kürt siyasetinin temsilcileri demir parmaklıklar arkasına kapatıldı.

"HDP'li siyasi tutsaklara özgürlük" demeye, herkes için adaleti ve kalıcı barışı savunmaya, Kürtlerin eşitliğinin sağlanması ve 50 yıldır süren çatışmaların son bulması için yeniden çözüm sürecinin gerekliliğini anlatmaya devam etmeliyiz.

DARBE DEĞİLMİŞ: MAFYA, ÇÜRÜME, YOZLAŞMA

Ankara'nın kenar mahallerinde her türlü suça bulaşmış bir çete emniyet, yargı ve siyasette karışa yaratabildi.

Günlerdir Ayhan Bora Kaplan çetesi, çeteye operasyon yapan polislerin gerçekleştirdiği usulsüzlükler, gizli tanık yapılan çete üyesinin polis korumasında Avrupa'ya kaçırılması, internetten yayın yaparak AKP'ye karşı örgütlenen komplo iddiaları konuşuluyor.

Bazıları hemen etiketi vurdu: Bu bir darbe. Üç polis şefi, iktidara komplo kurmak ve darbe girişiminde bulunmakla suçlandı.

Ankara emniyetinin tepesindeki bu üç isim şimdi hapiste. Fakat ortada bir darbe olmadığı, mafya, rüşvet, yolsuzluk ve hukuksuzlukla seyreden ilişkiler ağıyla karşılaştığımız anlaşıldı.

Bu çeteyi Türkiye, 15 Temmuz darbe gecesi ruhsatsız silahlarıyla TRT'nin önünde çektilen fotoğrafla tanıdı.

Süleyman Soylu, bombalanan meclisten ayrılıp TRT'yi kurtarmaya gideceğini söylemişti. O

gece orada bulunan CHP lideri Özgür Özel, Soylu'nun "gençlerle buluşacağım" dediği anekdotunu aktardı.

İddiaya göre Kaplan çetesini darbeye karşı direnişe çağırarak Soylu'nun ayrıcalıklı akrabasıydı.

Türkiye'nin mafyalar ve çetelerle dolu olduğu biliniyor. Fakat son dönemde, kısa bir sürede kenar mahalleden çıkıp Ankara'nın lüks mekanlarına ve çeşitli şirketleresahip olan hatta devlet bankalarından kredi almayı başara-bilen bu çetenin hızlı büyümesi dikkat çekti.

Bazı kolluk görevlileri ve yargı

üyelerinin bu çeteyi kullandığı iddia ediliyor. Bazı polis şeflerinin, rakibi polis şeflerine bu çete üzerinden savaş açtığı da söyleniyor. Nereden baksan yozlaşmışlık, çürümüşlük.

- Böyle bir olayı darbe olarak nitelendirmek, darbeleri sulandırmaktır. 27 Mayıs'tan 15 Temmuz'a uzanan ve sadece ordu tarafından yapılabilecek en büyük şiddet eylemini polisiye komplolarla bir tutmak büyük bir hatadır.

- Bu çetenin yükselişi, başkanlık rejiminin kuruluşuna denk geldi. Elbette çok daha büyük mafyalar parlamenter sistem sürerken de

vardı. Hala varlar. Fakat Türk tipi başkanlık sisteminin en büyük iddialarından biri devlet içi çok başlılığı gidermek, düzen ve istikrar sağlamaktır. Sadece Ayhan Bora denilen kişi ve etrafındaki çete üyeleri değil birçok başka olayla birlikte yeni rejimin hiçbir yerde deva olmadığı görülmeli.

- Bu çete, faşist bir çetedir. Faşist çetelerin üzerine gidilmeli, onlara var olma hakkı tanınmamalıdır. Komplo teorileri ortaya atanlar bu tiplerin tanıkları, şikayetçileri tehditle sindirmesine ve hapisten kurtulup kaldıkları yerden devam etmelerine olanak sağlıyor.

HELİKOPTER KAZASINDA ÖLEN REİSİ ELİ KANLI BİR BÜROKRATTI

İran İslam Cumhuriyeti'nin son cumhurbaşkanı İbrahim Reisi geçen hafta helikopter kazasında öldü. İran rejimi, Reisi'nin ardından beş gün ulusal yas ilan etse de rejim karşıtları özellikle sosyal medyada kutlama mesajları ve rejimin katlettiği aktivistlerin resimlerini paylaştı.

1979 İran Devrimi'nin ardından gerçekleşen İslamcı karşı devrimde aktif rol aldı Reisi. Uzun yıllar savcılık görevi üstlendi.

1988 yılında çoğu Komünistlerden oluşan dört binden fazla tutuklu muhalifin idam kararını verenler arasında yer aldı. Sonraki yıllarda yargı bürokrasisinde sürekli olarak yükseldi.

2019'da yargı erkinin başına getirildi. 2021'de ise cumhurbaşkanı seçildi.

Reisi cumhurbaşkanı olduktan bir yıl sonra ülkede başını genç kadınların çektiği isyanlar gerçekleşti.

Mahsa Amini'nin başörtüsünü dini geleneklere uygun şekilde takmaması nedeniyle ahlak polisi tarafından öldürülmesi yüz binleri sokaklara döktü. Aylarca "Diktatöre ölüm" sloganları atan göstericilerin 551'i polis tarafından öldürüldü, 20 binden fazla kişi gözaltına alındı, dokuz erkek eylemci ise idam edildi.

Cenazesinde Filistin bayraklarının taşınmasına aldanmamak gerekiyor. Reisi, İran halkı için infazlar, katliamlar, işkenceler ve baskılarla anılan bir devlet bürokratydı.

JOE BİDEN ÇOKLU KRİZLERİN KAPANINA SIKIŞTI

ABD'de öğrenciler ayakta

ALEX CALLINICOS

Küresel bir imparatorluk olmanın sorunlarından biri, aynı anda birden fazla bölgede krizlerle karşılaşabilmek. Gerileyen İngiliz emperyalizmi 1930'larda bocalamıştı. Bugün ABD aynı sorunla karşı karşıya ama Joe Biden yönetiminde birçok cephede saldırıya geçmeyi seçti.

İlk cephe, İsrail-Filistin. Paradoksal bir şekilde, İsrail Savunma Kuvvetleri'nin Refah'a yönelik kanlı saldırısının ilk haftaları, savaşı kaybettiklerini doğruladı. Hayatta kalmayı başaran bir gerilla ordusu savaşı kazanmıştır diye bir klişe vardır. Hamas, kuzey Gazze'de İsrail Silahlı Kuvvetleri'ne saldırarak hayatta kaldığını gösterdi ve İSK'yi kaynaklarını güneydeki Refah'tan ayırmaya zorladı. Bu arada İsrail, tıpkı apartheid rejiminin zirvesinde Kuzey Afrika'nın adlandırıldığı gibi, "dünyanın kokarcası" haline geldi.

Yakın zamana dek İsrail'i sonuna kadar destekleyen Biden yönetimi, Refah saldırısını durdurması için Binyamin Netanyahu'ya giderek artan bir baskı uyguluyor. Netanyahu direniyor ama İSK üst komutasının ve savaş kabinesindeki eski generallerin açık muhalefetiyle karşı karşıya. Ancak Netanyahu'nun yerine daha itaatkar bir başbakan gelse bile

Washington, umduğu gibi Suudi Arabistan'ın ve diğer yozlaşmış ve acımasız Arap yöneticilerin yardımıyla Gazze'yi yeniden istikrara kavuşturma konusunda zorlu bir görevle karşı karşıya kalacak.

İkinci cephe ise -kelimenin gerçek anlamıyla- Ukrayna. Rusya, personel, mühimmat ve hava gücü üstünlüğünü kullanarak Ukrayna kuvvetlerini en son Harkiv'in üstündeki kuzey sınırı yakınına kadar geri püskürttü. Rus kuvvetleri, Ukrayna'nın geçen yılki başarısız saldırısı sırasında kaybettiklerinden daha fazla bölgeyi ele geçirdi bile.

ABD, yakın zamana kadar Kongre'deki Trump yanlısı Cumhuriyetçiler tarafından engellenen silahları şimdi Ukrayna'ya gönderiyor. Dışişleri Bakanı Anthony Blinken de geçen hafta Kiev'e sürpriz bir ziyarette bulundu. Saçma bir şekilde bir barda Neil Young'ın "Rockin in the Free World" şarkısını söyledi. Bu türden Soğuk Savaş pozları kesmek, Rusya'nın bu kanlı savaşta artık Ukrayna'ya karşı avantajlı durumda olduğu gerçeğini değiştiriyor.

Bu, Avrupalı yöneticileri paniğe sürüklüyor. Rishi Sunak, çeşitli Muhafazakar bakanlar ve emekli generaller, savaş öncesi durumda olduğumuz fikrini dile getir-

meye devam ediyorlar. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron defalarca Ukrayna'ya asker gönderebileceğini söyledi. Ancak NATO ittifakındaki iki baskın devlet olan ABD ve Almanya'nın bu türden bir çılgınlığı engelleceği neredeyse kesin. Bu savaş muhtemelen bir tür müzakereyle sonuçlanacak. Her iki taraf da mümkün olan en iyi anlaşmayı elde etmek için Ukraynalıların ve Rusların hayatlarını heba ediyor.

Üçüncü cephe Çin. Neyse ki burada henüz bir savaş yok. Bununla birlikte Çin, büyüklüğü ve dünya ekonomisindeki merkezi konumu nedeniyle ABD hegemonyasına yönelik en büyük tehdit. Vladimir Putin'in geçen hafta Pekin'e yaptığı resmi ziyaret, Çin'in Washington'un gücünü sınırlama yeteneğini gösteriyordu. Batı'nın Rusya'ya yönelik ekonomik yaptırımları, Çin'in Rusya'dan enerji satın alması ve Ukrayna'daki savaşı sürdürmek için gereken yüksek teknoloji bileşenleri Rusya'ya sağlaması nedeniyle büyük ölçüde zayıfladı. Putin ve Çinli mevkidaşı Xi Jinping, ABD'nin "hegemonyacılığını" knayan uzun bir ortak bildiri yayınladılar.

Biden'in misillemesi ekonomi alanında oldu. Geçen hafta salı günü, Çin'den yüksek teknoloji ithalatına uygulanan gümrük vergilerinde büyük artışlar ger-

çekleştirildiğini duyurdu: Elektrikli araçlara yüzde 100, yarı iletkenler ve güneş pillerine yüzde 50, lityum iyon elektrikli araç bataryalarına yüzde 25 gümrük vergisi uygulanacak. Biden yönetimi, Çin hükümetini bu teknolojilere yatırımı sübvans ettiği için "haksız rekabetle" suçluyor. Bu büyük bir ikiyüzlülük zira Biden'ın 2022 tarihli Enflasyonu Düşürme Yasası, tam olarak aynı sektörler için büyük sübvansiyonlar içeriyordu.

Bu hamle seçim siyasetiyle de ilgili. Biden, 2018 yılında Çin ile ticaret savaşını başlatan Trump'a karşı yeniden seçilmek için yarışıyor. Enflasyon reel ücretleri düşürdüğü için zaten savunmada olan Biden, Çin rekabetine karşı mavi yakalı işleri savunduğunu gösterebilmek istiyor.

Fakat gümrük vergileri, hegemonya mücadelesinin de bir parçası. Hem ABD hem de Çin, kapitalizmin fosil yakıtlara bağımlılığını azaltması beklenen sözde "yeşil dönüşümün" haki mi olmak istiyor. Çin bu yarışta oldukça önde, güneş enerjisi endüstrisini domine ediyor ve elektrikli araç üretimini büyük oranda artırıyor. Bu iki rakip, geleceğimizi kimin şekillendireceği konusunda kavga ediyor.

Çeviri: Irmak Yavral

KATLİAM YASASINA HAYIR!

AKP hükümeti, sokakta yaşayan köpekler için büyük bir katliama hazırlanıyor. Uzun zamandır nefret söylemleriyle yolu döşenen köpek katliamına izin veren yasanın yarın mecliste görüşülerek önümüzdeki hafta sunulması bekleniyor. Gazete Pencere'den Nuray Babacan'ın yazısına göre AKP'nin yasa teklifi bizzat Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın talimatıyla hızlandırıldı. Meclis tatile girmeden önce apar topar geçirilmeye çalışılacak yasa önerisi ile köpeklerin toplatılmaları ve bir ay içinde sahiplendirilmezlerse "uyutma" adı altında öldürülmeleri planlanıyor.

AKP hükümeti, kendi hazırladığı Hayvanları Koruma Kanunu'nu uygulamıyor. Belediyeler, kısırlaştırma ve aşı için üzerlerine düşeni yıllardır yerine getirmedi. Hayvanlara dönük şiddet yıllardır cezasızlıkla ödüllendiriliyor. Sokakta yaşayan hayvanlar sebebiyle insanların zarar görmesinin sebebi köpekler değil, yaşam hakkını hiçe sayarak görevlerini yerine getirmeyen, barınak adı verilen toplama kamplarında hayvanlara eziyet eden, hayvanları ancak nefret politikaları söz konusu olduğunda hatırlayan hükümet, belediyeler ve kamu görevlileridir. Hâlihazırda yasayı çiğneyen tüm yetkililer hesap vermelidir. AKP hükümeti aslen zaten fiili olarak hayata geçirilen bir durumu şimdi yasal güvenceye kavuşturmaya çalışıyor. Her alanda olduğu gibi hukuk tanımazlık, şimdi hayvanlar üzerinden sürdürülüyor.

AKP hükümeti, sokakta yaşayan hayvanlara dokunduğunda halkın ne tepki göstereceğini çok iyi biliyor. Tam da bu yüzden alelacele, Meclis tatile girmeden önce yasayı çıkarmaya çalışıyor. 1910 yılında İstanbul'un köpekleri toplatılıp, adı bu sebeple Hayırsızada'ya çıkan Sivriada'da ölüme terk edildiklerinde İstanbullular buna sert tepki vermişti.

Bugün de sokakta yaşayan köpeklerin katledilmesine izin vermeyeceğiz. Bu yasa teklifi Meclis'ten geçmemeli. Nefrete karşı yaşam hakkını savunan herkesi bu yasa teklifi ortadan kalkıncaya kadar mücadeleye çağırıyoruz.

Katliamı aklınızdan bile geçirmeyin!

İzin vermeyeceğiz!

Hayvan Yaşam Özgürlük İnisiyatifi

Hayvan hakları savunucuları protestoda

MECLİSTE KÖPEK TARTIŞMASI

Sokakta yaşayan köpeklerle ilişkin uzun süredir bir nefret kampanyası yürütülüyor. AKP tarafından meclise sokulan Büyük Birlik Partisi, Yeniden Refah Partisi, Hüda-Par gibi aşırı sağcı partiler sokak hayvanlarına dönük nefretin sözcülüğünü üstleniyor. Seçim kampanyasında bu partilerin hepsi sokak köpeklerini hedef tahtasına oturttu. Faşist BBP'nin başkanı Mustafa Destici, 1932 yılında Mustafa Kemal Atatürk tarafından çıkartılan ve sokaktaki "sahipsiz" köpeklerin derhal itlaf edilmesini emreden genelgenin aynısının uygulan-

ması gerektiğini söyledi ve buna karşı çıkanları "mama lobisi" olmakla suçladı.

AKP sözcüsü Ömer Çelik'in hayvanları katletmeye dönük teklifin haftaya Meclis'e sunulacağını açıklamasının ardından yapılan tartışmalarda muhalefet partileri "uyutma" adı altındaki cinayete karşı çıktı. CHP ve DEM Parti teklife itiraz ederken Gelecek Partisi milletvekili Sema Silkin Ün bu aşamada "hızlı ve medeni" bir kısırlaştırma önerip köpekleri öldürmeye gerek olmadığını ve meselenin ciddi bir soruna dönüşmesi halinde savaşın kaçınılmaz olacağını söyledi.

HAYIRSIZADA SÜRGÜNÜ NEDİR?

Avrupa'da sokakta yaşayan köpeklerin toplatılmasını örnek alan Osmanlı Padişahı II. Mahmut, bir İngiliz vatandaşının köpek saldırısına uğraması sonrası İngiltere'nin de baskısıyla İstanbul'daki bütün köpeklerin Sivriada isimli adaya sürülmesini emretmişti. Ancak halk buna büyük bir tepki gösterdi ve köpeklerin sürgün edilmesine engel oldu. Daha sonra Sultan Abdülaziz de aynı yöntemi denedi. Halkın tepkisi üzerine Abdülaziz

de köpeklerin İstanbul'a geri getirilmesini emretti.

İstanbul'da sokak köpekleri gündelik yaşamın bir parçasıydı. Mahalleliler, kendi muhitlerindeki köpekleri ortaklaşa bir şekilde beslerdi. Halkın büyük bir çoğunluğu köpeklerle yapılacak bir zulmün, kendilerine uğursuzluk olarak döneceğine inanıyordu. Abdülaziz döneminde köpekler sürgün edildikten sonra İstanbul'da büyük bir yangın çıkmış ve insanlar bu yangının köpeklerin laneti olduğuna inanmıştı.

1910'da iktidarda olan İttihat

ve Terakki Cemiyeti (İTC), Fransız bir şirketle anlaşma yaparak 80 bin köpeği Sivriada'ya gönderdi. Burada ölüme terk edilen köpekler açlıktan birbirlerini yiyerek hayatlarını kaybetti. İTC'nin sürgününe de halk ciddi bir şekilde tepki gösterse de hükümet kararı uygulamakta kararlıydı. İstanbullular, kısa bir süre sonra gerçekleşen büyük İstanbul depremini ve Balkan Savaşları'nda Osmanlı'nın yenilgisini köpeklerin sürgün edilmesine bağladılar ve Sivriada halk arasında Hayırsızada olarak anılmaya başlandı.

NETANYAHU SUÇLUDUR, DESTEKÇİLERİ DE

İmha, cinayet, sivillerin aç bırakılması, kasten büyük acılara neden olmak ve kasıtlı olarak sivillere yönelik saldırılar düzenlemek... Bunlar Karim Khan tarafından İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ve Savunma Bakanı Yoav Gallant'a isnat edilen suçlar.

Khan, Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin (UCM) başsavcısı. Her iki İsraili bakanın da Gazze'de işlenen savaş suçları ve "insanlığa karşı suçlar" konusunda "cezaî sorumluluk taşıdıklarına inanmak için makul gerekçeleri" olduğunu söyledi. İsraili bakanlar, "Gazze'nin sivil halkını toplu olarak cezalandırmak" amacıyla "ortak bir planın parçası olarak" aç bırakma ve öldürme eylemlerini savaş suçu olarak işledi. Sivillere yönelik saldırıları kasıtlı olarak yönlendirdiler.

Khan şimdi Netanyahu ve Gallant için tutuklama emri çıkarılmasını istiyor. Suçlar listesi pek çok kişi için sürpriz değildir. İsrail'in soykırımının kanıtlarını yedi aydan uzun bir süredir görüyoruz. Ancak UCM tarafından savaş suçu işlemekle itham edilmesi İsrail için yine de yıkıcı bir darbe.

UCM, savaş suçlularını insanlığa karşı işledikleri suçlardan dolayı yargılayabilen tek daimi uluslararası mahkeme. Ve attığı adımlar Batı'yı öfkeliendirdi. Khan, "üst düzey bir liderin" kendisine UCM'nin Batı ve müttefikleri için değil "Afrika ve Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin gibi haydutlar için kurulduğunu" söylediğini açıkladı.

Tahmin edilebileceği üzere Netanyahu antisemitizm iftiralarını tekrarladı. Khan'ın "dünya genelinde şiddetlenen antisemitizm ateşine umarsızca benzin döktüğünü" söyledi. UCM onu tüm suçları için cezalandırmayacak olsa bile Netanyahu'ya yönelik öfke giderek artıyor!

Khan, "dengeyi" göstermek için mahkemenin üç Hamas liderinin de tutuklanması için bastracağını söyledi. Ancak UCM'nin Netanyahu'yu savaş suçlarıyla itham etmesi büyük bir dönüm noktasıdır. Dünyanın her yerindeki Filistin yanlısı aktivistlerin işyerlerinde ve okullarda İsrail devletinin soykırımdan suçlu olduğunu sa-

vunmalarını kolaylaştıracaktır.

Katil İsrail, katil ABD ve müttefikleri

UCM'nin suçlamaları aynı zamanda İsrail'in Batılı müttefiklerine yönelik bir ithamdır. Eğer Netanyahu sivillerin öldürülmesi, yok edilmesi ve kasıtlı olarak aç bırakılmasından suçluysa, İsrail'i silahlandıran ve finanse edenler de suçludur. Buna ABD Başkanı Joe Biden, İngiltere Başbakanı Rishi Sunak gibiler de dahildir.

Nitekim son zamanlarda Siyonist devlete engel olduklarını iddia eden Batı devletleri, Netanyahu'yu savunmak için hızla harekete geçti.

Başkan Joe Biden, "UCM savcısının İsraili liderler hakkında tutuklama emri çıkarılması için yaptığı başvuru çok çirkin" dedi. Filistinlilerin başına gelenlerin "soykırım olmadığını" da sözlerine ekledi. Ardından şunları söyledi: "Bu savcı ne ima ederse etsin, İsrail ile Hamas arasında hiçbir denklik yoktur. Güvenliğine yönelik tehditlere karşı her zaman İsrail'in yanında olacağız."

Fakat tersini düşünenler de var. Fransa, Belçika ve Norveç "Netanyahu'yu tutuklan" diyerek UCM'ye uydu.

Denklik yok

Biden cinayetler için gerekçe yaratmaya çalışıyor. Ancak İsrail devleti ile Hamas arasında bir denklik olmadığı konusunda haklı. Hamas İsrail şehirlerinin büyük bölümünü bombalarla yerle bir etmedi. Kontrol noktalarını ve sınır geçişlerini kapatarak sivilleri kasıtlı olarak açlıktan öldürmedi. Sistemik olarak tüm sağlık altyapısını yok etmeye çalışmadı ya da sağlık çalışanlarını hedef almadı.

Gazze'yi 17 yıldır bir açık hava hapisanesinde kuşatma altında tutmadı. Ve İsrail -şimdiye kadar- Hamas'ın 7 Ekim'de öldürdüğü her İsraili için en az 35 Filistinliyi öldürdü. Farklı ideolojilerden örgütlerin oluşturduğu Filistin direnişi, İsrail'in 76 yılı aşkın bir süredir kendi halkına karşı uyguladığı vahşete tepki olarak savaşıyor. Zalim İsrail ile mazlum bir grubun mücadelesinin ifadesi olan Hamas arasında hiçbir denklik yoktur.

Filistin dostları aylardır Netanyahu'nun çocuk katili bir savaş suçlusu olduğunu söylüyorlardı

Küresel intifada ve Filistin'le dayanışma sonuç veriyor! UCM'nin suçlamasının ardından Avrupa'da tarihi bir gün yaşandı. Norveç, İspanya ve İrlanda Filistin'i devlet olarak tanıdıklarını açıkladı Yaşasın direniş!

FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Nakba Yürüyüşü- İstanbul

İnsanlık tarihinin en büyük trajedilerinden ve mücadelelerinden biri şimdi Filistin'de yaşanıyor. Tüm dünyada soykırım girişimine karşı çıkan yüz binler ayakta. Öğrenciler okulları işgal ediyor. Sendikalar polis baskısına karşı grevlere çıkıyor. Aktivistler İsrail'e yapılan silah ve ham madde ihracatını durdurmak için seferber oluyor.

Korsan İsrail devletini kuran Siyonist işgalciler ve onları destekleyen ırkçı-faşist gruplara göre bugün olanların sorumlusu 7 Ekim 2023'te Gazze ablukasını yararak istila altındaki topraklara giren Filistin direnişçileri.

Fakat şiddet ve ölüm sarmalı 7 Ekim'de başlamadı. Nakba, yani Filistin halkının "Büyük felaketi"

76 yıl önce başta İngiltere olmak üzere emperyalist devletlerin desteğiyle başladı.

1948'de dünyanın başka bir yerinden gelen Siyonist güçler, Filistin toprakları ve Mezopotamya'yı da içine alan toprakların kendilerine ilahi olarak vadedilmiş olduğu fikriyle kanlı bir işgale giriştiler.

Milyonlarca Filistinli katliamlarla yaşadıkları yerden kovuldu ve sürgüne gönderildi.

Nakba'nın yıl dönümünde Filistin Merkezi İstatistik Kurumu bir rapor yayımladı. Rapora göre 15 Mayıs 1948'den bu yana yaklaşık 134 bin Filistinli ve Arap öldürüldü. Sadece 7 Ekim 2023'ten bu yana ise en az 14 bin 944'ü çocuk ve 9 bin 849'u kadın olmak üzere 35 bini aşkın Filistinli katledildi.

7 Ekim sonrası yaşananları çoğu kişi İkinci Nakba olarak adlandırılıyor. Ve bu kez soykırımla sonuçlanabilecek, hem Gazze'ye hem de Batı Şeria'ya (yani Filistin'den geriye kalan iki küçük toprak parçasına) yapılan bu saldırıları durdurmak için harekete geçiyor.

Nakba'nın yıl dönümünü olan 15 Mayıs günü İstanbul'da oluşturulan ortak komitenin çağrısıyla yapılan ve binlerce kişinin katıldığı protesto yürüyüşü, Ankara'da yine ortak komitenin düzenlediği yürüyüş ve İzmir'de Filistin'e Özgürlük Platformu'nun basın açıklaması gerçekleşti.

Soykırımı durdurmak için, özgür Filistin kurulana dek küresel intifadaya devam!

TİCARET TAMAMEN BİTMELİ, TÜM ANLAŞMALAR İPTAL EDİLMELİ

İsrail Gazze'de katliam yaparken Siyonist katilleri ham madde, enerji ve mal akışıyla besleyerek ceplerini dolduran Türkiye kapitalistlerine öyle büyük tepki oluştu ki 7 ay sonra iktidar ticareti önce kısıtladığını sonra tamamen kestiğini duyurdu.

Bu Türkiye'nin her yerinde, farklı platformlar ve aktivistlerin "ticareti kes, suça ortak olma" diyerek yaptığı eylemlerin, aç gözlü patronların teşhir edilmesinin sonucudur. Teşhir ve mücadele olmasaydı kuşkusuz sevkıyata devam

ederlerdi.

Öte yandan çoğu kişi, yönetenlerin çoktan yerine getirmeleri gerekeni nihayet yaptığını düşünüyor. Fakat hala kuşku ve belirsizlikler var.

Örneğin Türkiye'den kalkan bazı gemilerin Kıbrıs açıklarında radarlarını kapattığı, ardından Kızıldeniz'de ortaya çıktıkları görüldü. Yani ambargo bir biçimde deliniyor.

Kaldı ki ticaret, sadece gemilerle sınırlı değil. Enerji sağlanması ve

karşılıklı finans hareketleri de bir muamma.

Ayrıca Türkiye ile İsrail arasında sadece ticari anlaşmalar yok. Bir dizi askeri ve diplomatik anlaşma da var. Bunlar hala yürürlükte.

Dolayısıyla başlıktaki talebimiz güncelliğini koruyor.

Ambargonun delinmesine göz yumulmamalı. Ticaret tamamen kesilmeli. İkili tüm anlaşmalar iptal edilmeli.

KAMPANYA DEVAM EDİYOR: SEN DE BİR İMZA VER!

Filistin'e Özgürlük Platformu, TBMM'ye sunulmak üzere iki maddelik metni imzaya açtı. Şu ana kadar binlerce kişi internet üzerinden yürütülen kampanyaya imza verdi. Fakat sayımız daha da artmalı!

"Herkesi, TBMM'ye sunulacak olan bu metne imza vermeye çağırıyoruz" diyen aktivistlerin kampanya metni şöyle:

TBMM Başkanlığı'na

İsrail'in dünya politikasında yalnızlaşması ve soykırım-insanlık ve savaş suçlarından yargılanması için;

- 1) Güney Afrika'nın başvurusu ile Uluslararası Adalet Divanı'nda başlayan dava süreçlerine Türkiye'nin de İrlanda ve Nikaragua gibi müdahil olmasını;
- 2) İsrail'le sürdürülen ticari ilişkilerin ve ikili anlaşmaların hemen sonlandırılmasını talep ediyorum.

Buradan imza verebilirsiniz:

<https://chng.it/xsMjZDMm7m>

Filistin'e Özgürlük Platformu aylardır sokakta

MAVİ MARMARA KATLİAMINI UNUTMA!

Yıl 2010. İsrail, dünyanın en fazla nüfusa sahip Filistin bölgesi Gazze'yi yine vuruyor. Gıda, ilaç ve temel ihtiyaç maddelerinin girişini kesmiş durumda. Dünya çapında protestolar ve dayanışma kampanyaları düzenlenirken, küresel bir organizasyonun parçası olarak Türkiye'den yola çıkan Mavi Marmara gemisi Gazze'ye gidiyor.

31 Mayıs günü Gazze'nin 130 kilometre açıklarında bulunan ve insani yardım götüren 6 gemiye İsrail ordusu müdahale ediyor. Bunlardan en sert Mavi Marmara'ya yapılıyor. Havadan gemiye inen İsrail komandoları 10 aktivisti oracıkta öldürdü. Toplamda 60 aktivist yaralandı.

Dönemin Erdoğan başbakanlığındaki AKP hükümeti, üç şart yerine getirilene kadar İsrail'le ilişkileri kestiğini duyurdu: İsrail'in özür dilemesi, saldırıda

hayatını kaybedenlerin ailelerine tazminat ödenmesi ve İsrail'in Gazze ablukasını sona erdirmesi.

İsrail, olaydan 3 yıl sonra Türkiye'den resmi özür diledi ve saldırıda hayatını kaybedenlerin ailelerine tazminat ödemeyi kabul etti. Fakat Gazze ablukasını hiç bitmedi.

AKP hükümeti bunu yeterli görerek ve aktivistlerin hayatlarını feda ettiği üçüncü koşulun yerine getirilmemesine aldırmayarak İsrail ile ilişkilerini yeniden normalleştirdi. Üstelik bu öyle bir noktaya vardı ki 7 Ekim 2023 öncesi yakınlaşma en üst düzeye çıkmıştı.

O günden bu yana Mavi Marmara'da hayatlarını kaybedenlerin aileleri ve yakınları öfkeli. Adalet istiyor. Adalet bugünkü küresel dayanışma ve Filistin direnişinin zaferiyle birlikte gelecek.

GAZZE İÇİN MECLİSTEYDİK

Filistin'e Özgürlük Platformu, Gazze için daha güçlü harekete geçilmesi yönünde görüşlerini aktarmak için TBMM'de partileri ziyaret edip 24 Mart'ta İstanbul'da gerçekleşen Gazze için Vicdan Mahkemesi'nin sonuçlarını milletvekillerine iletti.

Sırasıyla Saadet Partisi, DEM Parti'den Grup Başkan Vekili Gülistan Koçyiğit, ayrıca Ömer Faruk Gergerlioğlu, Deva Partisi'nden Mustafa Yeneroğlu, AKP'den Filistin Dostluk Grubu'ndan Hasan Turan ve Gelecek Partisi'nden Ahmet Davutoğlu ile görüşüldü.

Mecliste İsrail'le ikili anlaşmaların kesilmesi ve Türkiye'nin Güney Afrika'nın yanında İsrail'in soykırımdan yargılanması için aktif tutum almasının altı çizildi. Tüm vekillere FÖP Vicdan Mahkemesi kitapçığı iletilti.

İSVİÇRE'DE GAZZE EYLEMLERİ

GAZİ ŞAHİN

Ay başında ABD'deki üniversite kampüslerinde başlayan Filistin'le dayanışma eylemleri kısa sürede birçok ülkede üniversitelere yayılarak on binlerce öğrenciye eylemlerin içine çekti.

İngiltere ve Fransa'dan sonra öğrenci eylemleri Lozan'dan başlayıp bir hafta içinde İsviçre'ye de yayıldı. Şu an Lozan, Cenevre, Zürih, Bern, Fribourg, Basel gibi ülkenin tüm önemli şehirlerindeki üniversitelerde, kimi zaman kampüslerin sürekli işgalleri olarak kimi zaman da günübirlik eylemler olarak devam ediyor.

İsviçre üniversitelerinin bir özelliği, öğrencilerin hemen her ülkeden gelen insanlardan oluşan kozmopolit bir yapı oluşturmaları. Bunu Cenevre Üniversitesi'ndeki eylemleri inşa eden ve bu eylemlere katılan öğrencilerle konuşmalarında bizzat gördüm. Bu bir anlamda hareketin gücünü ve dinamizmini oluşturuyor sanki.

Eylemlere katılan öğrenciler, üniversitelerinin İsrail'in akademik kurumlarıyla yürütülen ilişkileri boykot etmesini, Filistin'de derhal ateşkes ilan edilmesini ilk andan itibaren taleplerinin en önüne koydular. "Filistin'de soykırıma son!", "Filistin halkıyla dayanışma", "İşbirlikçi üniversite", "Sessizliğimiz öldürüyor" pankartları Filistin bayrakları eşliğinde kampüsleri kaplıyordu.

Öğrenci koordinasyonu yaptığı açıklamada "Kolonyalist İsrail devletinin normalleştirilmesi çabalarına artık katkı vermek istemediklerini ve kendilerine kabul ettirilmek istenilen soykırım ve apartheid durumunu kabul etmeyi reddettiklerini ve buna dur demek istediklerini" belirtti. "Kampüsleri işgalimiz barışa, umuda, insanlığa bir çağrı, bir mesajdır" diyordu basın toplantısında söz alan bir öğrenci. Bir başka öğrenci, "Eylemlerin kendiliğinden gelişen, herhangi bir kişi veya grubun kontrolünde olmayan eylemler olduğunu" söyledi.

Fribourg Üniversitesi eylemlerinin koordinasyon komitesi yukarıda tekrarladığımız temel taleplerin yanı sıra "İsrail devletiyle işbirliği içinde olan İsviçre kurumlarının geniş bir listesinin açıklanmasını" da talep ediyordu. Basel'de dün 50 öğrenciyle başlayan kam-

püs işgali, kampüs dışındaki onlarca insanın desteğiyle devam ediyor ve büyüyecek gibi görünüyor. Hareket Basel Üniversitesi'nin İsrail ile ilişkilerini boykot etmesinin yanı sıra üniversiteyi sorumluluklarını kabul etmeye davet ediyor.

Üniversite yönetimleri ilk adımda bir anda beliren öğrenci hareketleri karşısında ne yapacağını bilemedi. İlerleyen saat ve günlerde kampüslerin güvenliği bahanesiyle girişleri öğrenci olmayanlara yasakladılar. Kimi pankartların kaldırılmasını istediler ama kendilerini en azından bu konuda pek dinletemediler. Eylemlerin kısa süre içerisinde tüm ülkeye yayılmasını engellemek istedilerse de başaramadılar.

Bir haftadır yayılarak büyüyen öğrenci hareketlerine daha geniş bir açıdan bakmak gerekirse, hiç kuskusuz İsrail devletinin işgalinin soykırım düzeyinde yaşanmasının yarattığı tiksinti ve Batı devletlerinin buna destek vermelerine duyulan öfke çok önemli rol oynasa da, daha geniş bir çerçevede özellikle küresel ölçekte artan enflasyonun İsviçre gibi zengin bir ülkede dahi yaşam ve eğitim standartları üzerindeki yıkıcı etkilerinin de rol oynadığını vurgulamak gerekir. Öğrencilerle konuşmalarında, Filistin halkına reva görülen soykırımın yarattığı tepkinin yanı sıra antidemokratik uygulamaların kendi bulundukları alanlarda son yıllarda artmasından duyulan kızgınlıkların da çoğaldığını gördüm.

Şimdi öğrenci hareketindeki bu imrenin toplumun daha geniş kesimlerini ve özellikle işçi sınıfını ve örgütlerini kapsamasını ummak gerekir. Bunun ciddi bir olasılık olduğunu düşünüyorum. İsviçre'de toplum gündür öğrenci eylemliliklerini konuşuyor. En beklenmedik medya kurumlarında bile bu eylemlere "anlayışla" yaklaşma tutumu hakim. Verili siyasi yapılar ve kişiler açıktan saldırıya geçemiyorlar. Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin sonuç alıcı olabilmesinin kitlesellikten geçtiğinin idrak edilmesi gerekiyor. Her şey bir yana daha şimdiden öğrenci eylemlilikleri ciddi ses yarattı. Chris Hedges, Marksist.org'da da yayınlanan son yazısını şöyle bitirmekte ne kadar haklı: "Tarih çoğumuza nazik olmayacak. Ama bu öğrencileri kutsayacak ve onlara saygı duyacaktır."

TONY CLIFF: DEVRİMCİ GELENEĞİN DEVAMLILIĞI

ŞENOL KARAKAŞ

Tony Cliff 20 Mayıs 1917'de doğdu. Çok genç yaşta örgütlü mücadeleyle atıldı ve kısa süre içinde çok ağır bir teorik, politik ve örgütsel görevle karşı karşıya kaldı. Elinizdeki bu gazetenin varlığı, Cliff'in bu görevlerin altından çok güçlü bir şekilde kalkmasına çok şey borçludur.

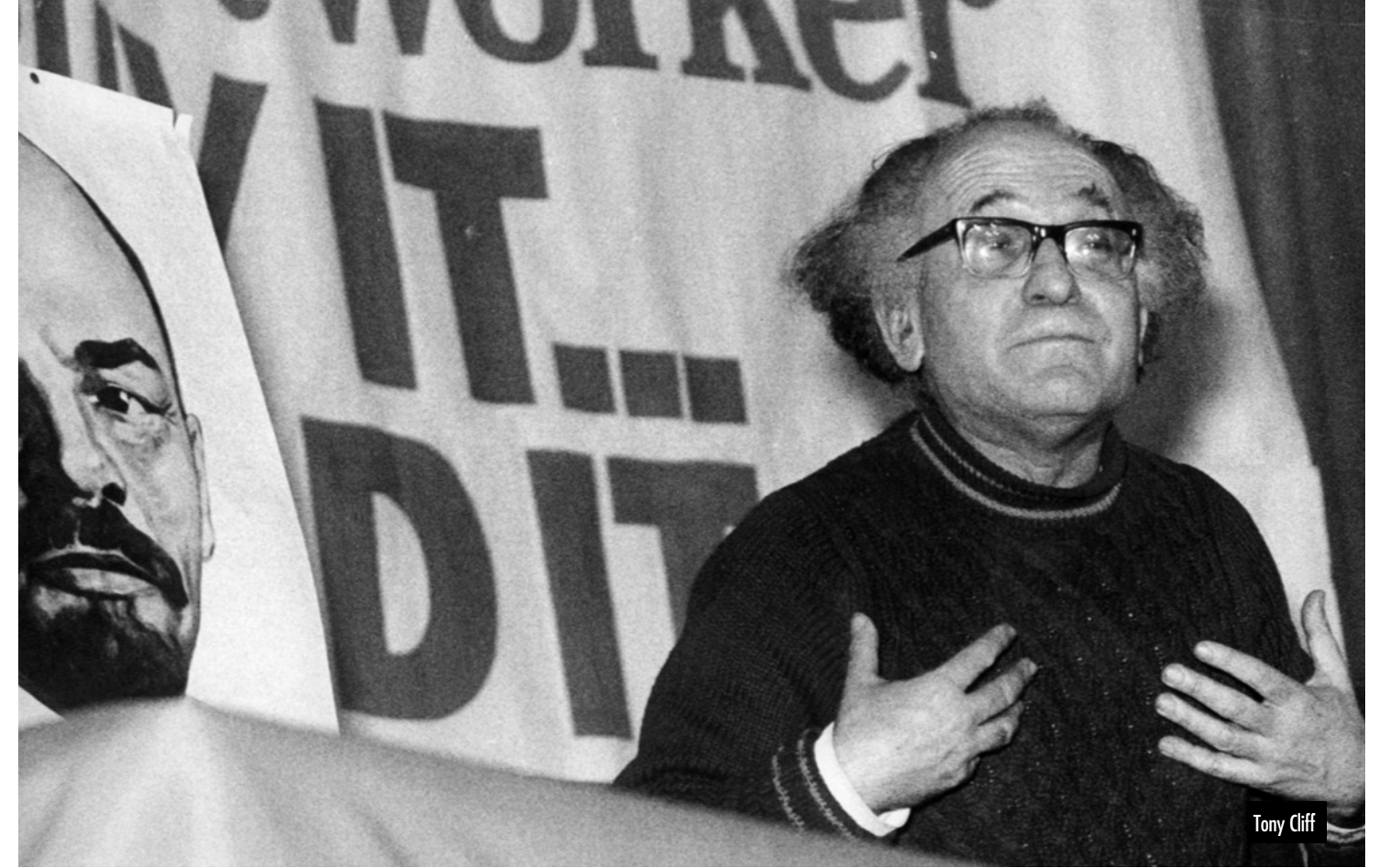
1930'larda Cliff iki konuda çok netti. Birisi Stalinizmin karşı devrimci karakteri, diğer ise sosyal demokrasinin iki yüzlü yapısı. Erken yaşlarda Troçkizmin devrimci mirasına sahip çıkarak bu devrimci geleneğin özünden yaşamı boyunca taviz vermedi.

Troçkizm, sosyal demokrasinin parlamenterist yöntemlerinin ve Stalinizmin tepeden inme sosyalizm anlayışının dışında, Ekim Devrimi'nde örneği görülen işçi sınıfının aşağıdan yukarı öz-yönetim organlarının üzerinde yükselen "konsey-şura-sovyet ya da işçi meclisi" iktidarı anlamına gelen bir sosyalizm anlayışını savunuyordu. Marksist geleneğin en köklü fikri, Marx ve Engels'in en başından itibaren öne çıkarttıkları sosyalizmin işçi kitlelerinin kendi eseri olacağı perspektifidir. Sosyalizm sadece ve sadece işçiler tarafından, sadece ve sadece onların eyleminin ürünü olarak kurulabilir.

Sosyalizm, eğer işçi sınıfının kendi eyleminin adı ve ürünüyse, işçi sınıfının doğrudan özyönetim organları aracılığıyla kendi iktidarını kurduğu bir siyasal örgütlenme olmaksızın sosyalizmden söz edilemez. Cliff, bu köke kopmaz bağlarla bağlı olduğu için Troçkizmin krizine yanıt vermek üzere çıktığı yolda kendisini Troçki'yle tartışırken buldu.

Troçki'nin omuzlarında yükselmek

Troçki 1930'lu yıllarda, İkinci Dünya Savaşı öncesinde bir dizi öngöründe bulundu. Bu öngörülerin ezici çoğunluğu yanlış çıktı. Bu Troçkist hareketi siyasal olarak paralyze etti. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Doğru Avrupa'da işçi isyanları olmadan Stalinist rejimlerin aynısı kurulmuştu. Kızıl Ordu işgal ettiği her yerde kendi uydularını yaratmıştı. Bu durumda ya sosyalizm ordu müdahalesiyle kurulabilen

Tony Cliff

bir toplumsal örgütlenmedir ya da Doğu Bloku rejimleri sosyalist değildir demekten başka bir çare yoktu. İkincisi, Troçki'nin SSCB'nin dejenera de olsa bir işçi devleti olduğu teziyle çelişkiydi ama. Doğu Bloku rejimleri işçi devleti değilse hiçbir farklarının olmadığı SSCB neden işçi devleti olarak adlandırılırdı ki? Dönemin Troçkist örgütleri, gerçeği açıklamak yerine büktüler ve yanlış bir teoriye uygun hale getirdiler. Gerçek teoriye uygun değilse gerçeği görmezden gelmek ve böylece Troçki'nin yanlışlığı efsanesine yaslanmak elbette kolay olan yoldu. Tek sorun, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra 4. Enternasyonal'in hızla büyüyeceği, devrimler sayesinde savaşın son bulacağı tezlerinin, devrim olmadan savaşın son bulması ve 4. Enternasyonal'in cılızlığı karşısında açıklamaya muhtaç kalmaya devam etmesiydi. Biten bir savaşın hâlâ sürdüğünü iddia edecek kadar aşırıya kaçanlarla kafasını kuma gömüp tartışmaktan kaçınanlar arasında çok büyük bir fark yoktu.

İşte Cliff Rusya'nın ekonomik ve politik yapısını dahiyane bir şekilde çözümleyerek Troçkizmin devrimci özüne sahip çıkarken

kurmuş kabuğundan kurtulmayı başardı.

Devrimci öz, sosyalizmin işçi sınıfının kendi eyleminin ürünü olacağı tezidir. Kurmuş kabuk ise işçi sınıfının iktidarda olmadığı ya da işçi devrimlerinin ürünü olmayan rejimlerin sosyalizm olarak adlandırılmasıdır.

Cliff bu öze sahip çıkmayı Rusya'nın 1930'lardan sonra bir karşı devrime maruz kaldığını, bürokrasinin bir sınıf olarak üretim araçlarına kolektif olarak el koyduğunu kanıtlayarak yaptı. Alex Callinicos'un yazdığı gibi Cliff'in Sovyetler Birliği ve diğer "sosyalist" ülkelerle ilgili bürokratik devlet kapitalizmi analizi, Devrimci Marksizmin yaşayan bir gelenek olarak devamlılığını sağladı. Cliff, Marx'ın *Kapital*'de kullandığı analiz yöntemini kullanarak ve Marx'ın kavramlarıyla artı-değer mekanizmasının Rusya'da da işlediğini kanıtladı. Bu, işçi sınıfının Stalinist rejimler altında sömürülmeye devam eden bir sınıf olduğunu söylemek değildi yalnızca, Stalinizmin mezar kazıcısının da işçi sınıfının kolektif eylemi olacağını savunmaktı. Cliff kendisinden önceki devrimci kuşakların deneyimini kendisinden sonraki

kuşaklara aktaran çok önemli bir devrimciydi.

Kuşkusuz bu aktarma işi, devrimci bir örgütlenmenin küresel düzeyde sürekli inşa edilmesiyle el ele gitti.

Devrimci geleneğin örgütlenmesi

Cliff her mücadelenin, aynı zamanda, mücadele halindeki fikirler demek olduğunu çok iyi anlattı. İşçi sınıfının mücadeleleri içinde, sosyalizmin işçi sınıfının kendi eyleminin ürünü olacağını savunanların müdahalesinin yetersizliği, kapitalizmin yarattığı öfkenin kapitalizmi aşacak bir toplumsal örgütlenmeye yönelecek bir siyasal harekete dönüşmesine engel oluyor. Lenin'in örgütlenme ve sosyalizm anlayışının bu en önemli yanı, bugünlere Tony Cliff olmadan aktarılamazdı desek büyük bir hata yapmış olmayız. Cliff halkların hapishanesi olduğu oranda çokkültürlü bir işçi sınıfının önce Çarlığı ve hemen ardından burjuva egemenliğini devirdiği Rusya'da ancak işçi sınıfının, tüm ezilenlerin mücadelesini birleştiren; mücadele halindeki işçilerin en aktif, en mücadeleci, en ileri kesimleri arasında

politik birliği sağlayan kitlesel bir devrimci partinin varlığı, antikapitalist öfkenin zafer kazanan bir özgürlük mücadelesinin platformu haline dönüşmesini sağlayabilirdi diyerek devrimci örgütlenmenin önemini altını çizdi.

Öte yandan böyle bir örgütlenmenin inşası için yoğunlaştı ve bugün parçası olduğumuz Uluslararası Sosyalist Akım'ın onlarca ülkede örgütlenmesinde belirleyici oldu. Bu örgütlenmenin onlarca ülkede belirleyici olması neden önemlidir? Londra'da milyonlarca insan İsrail'in soykırımcı işgaline karşı sokaklara çıkıyorsa, bunda Cliff'in yoldaşlarının kritik bir önemi var. Türkiye'de bizler bir dizi politik başlıkta ve Filistin meselesinde çok doğru bir politik hat etrafında mücadele edebiliyorsak bunu her şeyden önce Cliff'in Marksist geleneğin özünün Stalinist ve reformist gelenekler tarafından boğulmasını engellemek için verdiği olağanüstü mücadeleye borçluyuz.

Kapitalizme ve İsrail'e karşı mücadelenin her bir anında Cliff de bizimle beraber.

KAPİTALİST SINIFIN SALDIRILARI GAZZE'DE SOYKIRIM VE DAHA ÇOK BİR SORUN:

İŞÇİLER NE YAPMALI?

BERNA (EĞİTİM SEN)

Dünyadaki ve Türkiye'deki gündemin ana vurgusu hiç şüphesiz ki İsrail'in Filistin halkını ortadan kaldırmaya yönelik savaşı ve soykırımı. İsrail Devleti'nin savunma bakanı 7 Ekim'den hemen sonra "Gazze tamamen abluka altına alınacak. Elektrik, yiyecek ve yakıt sağlanmayacak, çünkü insansı hayvanlarla savaşıyoruz, ona göre hareket edeceğiz" ifadesini kullanmıştı. Bu sözler 1940'lı yılların Nazilerin Varşova Gettosu'na hapsettiği Yahudiler için söylediği cümlelerin bir benzeriydi. Nazi hükümeti "pişman değiliz, vicdanımız rahat, çünkü onları insan olarak görmedik" demişti.

İsrail Devleti'nin katliamlarının en yürek sızlatan kısmı sadece 108 günde 11.000 çocuğun öldürülmesiydi. Nedeni ise bu sayının şu ana kadar dünyadaki tüm savaşlarda bu kadar kısa süre içerisinde öldürülen en yüksek çocuk sayısı olmasıydı. Gazze nüfusu çok genç bir nüfustu ve yarısı çocuktu. Vicdan Mahkemesi'nde eğitimciler ve çocuk masası olarak hazırladığımız raporda da bunu ayrıntılı bir şekilde hem sayılarla hem de canlı örnekleriyle anlatmıştık. İsrail'in imzaladığı uluslararası sözleşmelere rağmen çocukların eğitim, yaşam, sağlık, barınma ve barış içinde güvenli bir ortamda yaşama gibi en temel haklarından nasıl mahrum bırakıldıklarını delilleriyle göstermiştik.

Bir insanlık suçu işleyen İsrail Devleti soykırımcı devlet olarak tarihe geçti. Bu nedenle soykırma karşı Filistin halkının dostu olan ve Filistin'le dayanışma içinde olan tüm savaş karşıtları için İsrail Devleti bu savaşı kaybetmiştir. Ne kadar hesap verse azdır.

7 Ekim'den bu yana süren bombardıman Filistin'e destek eylemlerinin küresel çapta katlanarak büyümesiyle devam etmekte. Bizler de Filistin'e Özgürlük Platformu'nun aktivistleri olarak bulunduğumuz şehirlerde örgütlenerek küresel çaptaki bu direnişin parçası olduk. Acil ateşkes ve Filistin'e özgürlük, Türkiye hükümetin

İsrail'le siyasal ve ticari tüm ilişkilerini kesmesi başlıca taleplerimiz oldu. Bir dizi eylem yaparak hem sokakta hem de vicdanlarımızla İsrail'i sorguladık, sorgulamaya da devam ediyoruz.

Amerika'daki üniversitelerde başlayan Filistin'e destek gösterileri, İngiltere ve Avrupa üniversitelerinde de öğrencilerin önderliğinde artarak sürüyor. Talepler aynı: acil ateşkes ve apartheid rejiminin ortadan kaldırıldığı özgür Filistin.

Tüm dünyada kapitalist devletlerin ve ideolojik aygıtlarının meşruiyetinin sorgulandığı hareketli bir dönemin içinden geçiyoruz. Aynı anda gelişen birden fazla krizle karşı karşıya olduğumuz gerçeği hala geçerli: savaşlar, iklim krizi, göçmen krizi, ekonomik kriz sonucu yüksek enflasyon, ona bağlı olarak gelişen yoksulluk.

Kapitalizmin yarattığı bu krizler ücret adaletsizliğine ve vergi adaletsizliğine yol açmakta, kamu ödeneklerinin azaltılması akla gelen ilk kamusal tedbir olarak görülmekte.

Çoğunluğu oluşturan işçilerle, zenginliği elinde tutan bir avuç azınlığın arasındaki eşitsizlik gittikçe derinleşiyor. Çalışanların şu anda en büyük sorunlarından biri ücretlerin düşüklüğü, piyasadaki zorunlu temel ihtiyaçların pahalılığı, vergilerin yüksekliği. İddia ettiklerine göre enflasyon oranında yapılan zamlar daha ikinci ayında erimeye başlarken, adaletsiz vergi dilimleri

yapılan zamların fazlasıyla geri alınmasına neden oluyor. Bu da yetmiyormuş gibi kamu tedbirleri denilerek, servis hizmeti kaldırılıp çalışanların kaldığı lojmanların kiralari yükseltiliyor, diğer taraftan kamu hizmetleri ve harcamaları azaltılıyor. Tek Gıda-İş Sendikası'nın bilgilendirmesine göre Merkez Bankası ilk 6 ayda enflasyonun 25,46'ya çıkacağını rapor etti. İkinci yarıda zam verilmezse milyonlarca asgari ücretlinin alım gücü 13,552 liraya düşecek. Unutmayalım ki Türkiye'de çalışan nüfusun yüzde 40'ı asgari ücretle geçimini sağlamakta! Siyasi iktidarın enflasyonla mücadele denildiğinde aklına ilk gelen şey her nedense hep işçi sınıfının kazanılmış haklarını tıpanlamak oluyor.

Bu durum savaşların olduğu kadar yoksulluğun da çalışanları bir o kadar öfkeliendireceğini gösteriyor. Çok değil daha iki hafta önce bir öğretmenin ölümüne yol açan şiddet olayında sendikalar bir günde grev ilan ederek sokağa çıktılar. Katılımın yüksek olduğu bu grev aslında sendika liderliklerinin yavaş ve atıl yönetimlerine rağmen tabanın öfkesiyle alalece ve artarda grev kararı almalarıyla gerçekleşti. Yürüyüşler ise bazı yerlerde birlikte yapıldığı gibi, bazı yerlerde de farklı saatlerde ayrı yapıldı. Öğretmenler Milli Eğitim'in önünde toplanıp öfkeli bir şekilde slogan atarak "şiddete karşı yasal koruma" istedi. Bazı yerlerde de farklı sendikalara üye olan

emekçiler birlikte yürüdüler. Öne çıkan sloganlardan biri ise "Birleşe birleşe kazanacağız" idi.

Şu anda yoksulluğa karşı büyük, kitlesel eylemler, grevler olmayabilir ama dipten gelen bir öfke birikiyor. Ve bu öfke kendini değişik biçimlerde gösterebiliyor. Çalışanlar kutuplaşmanın da bir sonucu olarak haksızlıklara razıymış gibi gözükebilir ancak gerçek böyle değil. Özellikle sendikalı işçilerin mücadele potansiyelinin, özellikle de seçimler nedeniyle sendika yönetimlerinde üstünün örtülmesi, kendine güvenli keskin bir sınıf mücadelesine girişilmemesinin de en önemli nedenlerinden biri oldu. Tam da bu nedenle hem kutuplaşmanın aksine birleşmeli hem de haklarımızın mücadeleye elde edileceği fikrini her zaman egemen kılmalıyız. Hem yoksulluğa hem savaşa hem de işçi sınıfının günbegün yaşadığı her türden soruna karşı ortak hareket etmesi gerektiği anlayışını sendika yönetimlerine ve iş yerlerindeki işçilere yılmadan anlatmalıyız.

Şimdi İsrail, Refah'a yönelik toplu katliam ve felaketle sonuçlanabilecek ve aynı zamanda sınır dışı etme anlamına da gelebilecek bir hamleye hazırlanıyor. Kısa süre önce yaklaşık 150 bin kişi Refah'tan çıkmaya zorlandı. Artık gidebilecekleri güvenli alanları neredeyse kalmadı. Dolayısıyla bu katliamı durdurmak için tüm olanaklarımızı seferber etmeliyiz. Sadece öğrenciler değil, işçi sınıfının ve örgütlerinin de katılımıyla hem yoksulluğa hem de savaşa karşı bir basınç oluşturmalıyız.

Kapitalizme karşı mücadele bugün Filistin halkının yanında durarak, yoksulluğa ve ekonomik krize karşı direnerek, küresel intifadanın bir parçası olarak mümkün. Filistin'de yaşananlar bu sistemin en acımasız yüzünü gözler önüne seriyor. Sosyalist işçiler iş yerlerinde, taban inisiyatiflerinde, sendikalarında yoksulların öfkesini örgütleyerek sistemin krizinin bedelini krizi çıkartanlara ödetmek için büyük ve birleşik grevler inşa etmek üzere harekete geçmeli.

YOKSULLAŞMA, FİLİSTİN DAVASI VE GÖÇMENLERE KARŞI IRKÇILIK GİBİ BİRÇOK SORUN BİRBİRİNDEN AYRILAMAZ

EBRU (EĞİTİM SEN)

Türk-İş'in mart ayı enflasyon araştırma raporuna göre mutfak enflasyonu aylık yüzde 3,29, on iki aylık yüzde 75,09, yıllık ortalama yüzde 76,71 olarak hesaplandı. Dört kişilik ailenin aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 16.793, gıda ile birlikte tüm temel harcamalar için haneye girmesi gereken toplam gelir tutarı (yoksulluk sınırı) 54.700 TL, bekar bir çalışanın aylık yaşama maliyeti ise 21.831 TL.

Gıda, kira, ulaşım gibi zorunlu ve temel ihtiyaçlardaki fiyat artışları, geçim şartlarını her geçen gün daha da olumsuz hale getiriyor. Derinleşen yoksulluk kırılan grupları, kadınları, yaşlıları ve özellikle çocukları olumsuz yönde etkiliyor. Çok ciddi bir enflasyon, yoksulluk ve kemer sıkma politikaları emekçileri tehdit eder durumda. İşçi sınıfına karşı saldırılar daha da yoğunlaşacak. Yoksulluğa dur diyen, adalet isteyen işçi sınıfını ortak talepler etrafında birleştirecek, sokağa dökcek eylemler yapmak gerekiyor.

Tabandaki öfkeyi Filistin'le dayanışma eylemleriyle, göçmenlerle dayanışma eylemleriyle, yeni türden yeni tarz eylemlerle harekete geçirmek gerekiyor. Dünya Gazze'den gelen haberlerle çalışkanıyor. Dünyadaki dayanışma eylemlerinden, dayanışma grevlerinden, İsrail'e sevkıyatı grevle engelleyen Belçika, İtalya ve İspanya'daki liman işçilerinden öğrenmek ve dersler çıkarmak gerekiyor. Taksim elbette önemli ama Taksim'e, nostaljiye takılıp kalmamak gerekiyor. İktidara ticari gemileri gönderme, ekonomik ilişkileri kes diyen, herkesi kapsayan, geniş bir cepheye sahip ortak bir eylem, iş yerlerinde ortak bir mücadele iktidara geri adım attırır, bu aynı zamanda Filistin halkı için de umut olur.

Antikapitalist çalışanlar sendikalarında artık küresel bir mesele olan Filistin'deki soykırım, dünyadaki mücadelenin bir parçası olan, sınıf mücadelesinden ayrılamayacak bir şey olan Gazze gibi herkesi birleştirebilecek bir konuda talepleri dile getiren birleşik eylemler örmek için çalışmalar yapmalı. Sınıf mücadelesi ve Gazze arasındaki bağlantıyı kurabilmesi ve sendikal bölünmeyi bu şekilde ortadan kaldıracak eylemler örgütleyebilmeliler. Gelecek olan ekonomik saldırılar, bu tür bir eylem tarzıyla tüm sendika konfederasyonlarının ortak mücadelesiyle, her kesimden işçi sınıfının omuz omuza mücadelesiyle püskürtülebilir ancak.

DEVRİMCİ BİR PARTİYE İHTİYAÇ VAR MI?

MARKSİZM 101
Can Irmak Özınanır

İşçiler çoğu zaman hayat koşullarını iyileştirmek isterler ancak kapitalist sınıfın fikirleri, kapitalist toplumdaki egemen fikirlerdir.

İzmir'de belediye işçileri eylemi

21. yüzyılda pek çok şey değişti. Artık hayatlarımız 100 yıl öncesine göre çok farklı. Neredeyse her şeyi dijital platformlar üzerinden yapıyoruz; bilgisayarlar, akıllı telefonlar, akıllı saatler hem yaşamımızı değiştiriyor hem de emek sürecini. Peki, dünya bu kadar değişmişken devrimci bir parti eskimiş bir fikir değil mi?

Aslına bakarsanız devrimci bir partinin inşası, bugün 100 yıl önce olduğundan daha da güncel. Dünya değişti ama temel üretim tarzı yani kapitalizm yerinde duruyor. Emek süreçleri farklı biçimler alabiliyor ama sistemin dayandığı temel hâlâ aynı: İşçi sınıfının emek gücünün sömürüsüne dayalı artı değer. Dolayısıyla işçi sınıfı hâlâ dünyayı değiştirebilecek temel güç olmaya devam ediyor.

İşçiler zaman zaman bunu kanıtlıyor, dünyanın pek çok yerinde çalışma koşullarını iyileştirmek isteyen işçiler grevler, gösteriler düzenliyor. Bazen bu eylemler bir kitle hareketine dönüşüyor, hükümetleri deviriyor, 2010'lu yılların başlarında Arap ülkelerinde gördüğümüz gibi yıkılmaz gibi görünen diktatörlükleri yıkıyor.

İşçi sınıfı zaten kendiliğinden harekete geçiyorsa devrimci partiye niye ihtiyacımız olsun ki? Bunun sebebi tam da bu toplumdaki bilinç düzeylerinin eşitsizliğinde yatıyor. İşçiler çoğu zaman hayat koşullarını iyileştirmek isterler ancak kapitalist sınıfın fikirleri, kapitalist toplumdaki egemen fikirlerdir. İşçiler de bundan bağımsız değil, dolayısıyla işçi sınıfı mücadele eder ancak bu her zaman dünyayı değiştirmeye

yetmeyeceği anlamına gelmiyor. Hatta işçilerin büyük çoğunluğu kapitalist toplumun yıkılabileceği fikrine uzaktır, milliyetçilik, ırkçılık, cinsiyetçilik, LGBTİ+ gibi pek çok egemen fikir işçi sınıfının da gündelik hayatında etkilidir.

Devrimci parti, tam da işçi sınıfının kendini özgürleştirirken bu fikirlerden de özgürleştirilmesi ve tüm toplumun kurtuluşunu önüne hedef olarak koyabilmesi için gereklidir. Bunun için mücadelenin en ön saflarında duran işçiler arasında örgütlenmesi gerekir. Devrimci bir parti, geçmiş mücadelelerin hafızasını Marksist bir yöntemle ele almalı, bu bilgi ve deneyimi güncel durumu değerlendirmek için kullanmalıdır. Bu, aktivistler arasında sürekli, canlı ve demokratik bir tartışmayı gerektirir.

Ancak devrimci parti salt bir tartışma kulübü değildir, günün koşullarına sokakta yanıt veren, işçilerin ve ezilenlerin birliğini sağlamak için sayısız mücadelede yer alan aktivistlerden oluşur. Sosyalistler için sınıf mücadelesi sadece ekonomik bir mücadele değildir, tam da bu yüzden devrimci partiler toplumdaki farklı baskı ve sömürü biçimleriyle de mücadele ederler ve sınıfın bu mücadelelere öncülük etmesini sağlamaya çalışırlar.

Parti asla işçi sınıfına tepeden emirler yağdıran bir grup elitin birliği değildir. Devrimci bir parti işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadelelerinin içinde yer almak ve kapitalizme karşı en geniş birliği oluşturmaya çalışmak zorundadır. Bu anlamıyla devrimci parti bir liderler partisidir ancak Colin Barker'ın bir yazısında söylediği

gibi burjuva partilerinin aksine sosyalist bir örgüt "taban" ve "liderler" olarak ikiye ayrılmaz. Bütün üyeleri işyerinde, sendikada, ırkçılık karşıtı bir mücadelede, kadınların ve LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesinde ve sayısız mücadelede devrimci fikirleri yaymak için uğraşır.

Devrimleri, devrimci partiler yaratamaz ancak bir büyük mücadele dalgası başladığında sınıfa güven veren kitlesel bir devrimci parti, hareketin devrimle sonuçlanması için hayati önemdedir. Troçki'nin sözleriyle: "Partiler ve liderleri bağımsız kurucu unsurlar değildirler; ama sürecin oldukça önemli unsurlarıdır. Kitlelerin enerjisi organize edilemediğinde, buhar piston kutusuna girmeden dağılır. Oysa şeyleri harekete geçiren piston ya da kutusu değildir; fakat buhardır."

15 MAYIS NAKBA KÜRESEL EYLEM GÜNÜNDE ÜÇ ŞEHİRDE SOKAKTAYDIK

İstanbul

Ankara

İzmir

VARDIK, VARIZ, VAROLACAĞIZ

17 Mayıs Uluslararası Homofobi, Bifobi, Transfobi, İnterfobi Karşıtı Gün kutlu olsun!
Eşit, özgür ve onurlu bir yaşam mücadelesi veren LGBTİ+'lar kazanacak! Vardık, varız, var olacağız!

17 Mayıs Uluslararası Homofobi, Bifobi, Transfobi ve İnterfobi Karşıtı Gün'de DSİP bir açıklama yayınladı ve dedi ki:

"Eşit, özgür ve onurlu bir yaşam mücadelesi veren LGBTİ+'lar kazanacak! "

Ankara'da ise İHD LGBTİ+ Kakları Komisyonu'nu Onur Nöbeti'ne katıldık.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist işçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılmalı eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DUR DE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık taviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİ+'LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaşa karşı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikliğini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirliliği enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenebilir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılmalı örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

sosyalist işçi

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. • Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Meltem Oral • Adres: Serasker caddesi, Nergis Apt, No:88, Kat: 3, Kadıköy, İstanbul • Baskı: Akademi Matbaacılık: Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 230, Topkapı/İstanbul - Tel: 0212 493 24 67-68-69
Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır • www.sosyalistisci.org

İKLİM KRİZİ NASIL AŞILABİLİR?

ÖZDEŞ ÖZBAY

Kapitalizm ortaya çıktığından beri gezegen giderek büyüyen, iç içe geçmiş krizlerle boğuşuyor. Karl Marx'ın deyimiyle, doğanın bir parçası olan insanlarla doğa arasındaki metabolik ilişki bozulmuş durumda.

Bugün kapitalizmin neden olduğu ekonomide dış felaketlere ekolojik kriz diyoruz. Ekolojik kriz dediğimizde de birinci ve en acil sorun olarak iklim krizi akla geliyor. Hemen ardından da plastik kirliliği, deniz ve okyanus kirliliği, toprak kirliliği, orman-sızlaşma gibi ekolojik yıkımları sıralayabiliriz.

Dünyada giderek büyüyen iklim ve çevre hareketi tüm bu alanlarda önemli kazanımlar elde etse de kapitalizmin sürekli büyüme ekonomisi ve kârı önceleyen üretim modeli bu krizlerin önüne geçilmesini neredeyse imkânsız hale getiriyor.

En öncelikli sorun olan iklim değişiminde durumun aciliyeti ve buna rağmen devletlerin ve şirketlerin vurdumduymazlığı bu krizi durdurmak için ne yapılması gerektiğini de gözler önüne seriyor.

2015'te imzalanan Paris İklim Anlaşması, küresel ısınmayı 2 derece ile sınırlamayı ama öncelikli hedef olarak da 1,5°C'de tutmayı hedeflemişti. Fakat gidişat maalesef bu hedeflere ulaşmayı imkânsız kıldı.

AB'nin Copernicus İklim Değişikliği Servisi'ne göre, Şubat 2023'ten Ocak 2024'e kadar olan dönemde gezegen sanayi devrimi öncesi döneme göre 1,52°C ısınarak ilk kez 1,5 derece sınırını aştı. Okyanus sıcaklıkları da rekor kırdı ve 2023 yılında en sıcak okyanus sıcaklıkları kaydedildi. 2023'ün Haziran ayında başlayan en sıcak aylar trendi de kesintisiz şekilde devam ederek Nisan ayında arka arkaya en sıcak 11 ay yaşanmış oldu.

Bu durumun sorumlusu kim?

İklim değişimi elbette kapitalizmin bir sonucu. Ama daha da özelden fosil yakıt kullanımının bir sonucu ve bu ikincisini en kısa zamanda durdurmak aslında mümkün. Ne var ki kapitalizm altında pek de mümkün değil.

Nisan ayında yapılan ve Guardian gazetesinde yer alan yeni bir araştırma, küresel karbon emisyonlarının yüzde 80'inin sadece 57 büyük petrol ve gaz şirketi tarafından

gerçekleştirildiğini ortaya koydu.

Buna rağmen 2015 Paris İklim Anlaşması'ndan bu yana dünyanın 60 büyük bankasının fosil yakıt şirketlerine yeni fosil yakıt çıkarma projeleri için yedi trilyon dolar kredi verdiği açıklandı. Bu şirketlerin "enerji güvenliği" gibi gerekçelerle aldıkları hükümet teşvikleri ve vergi kesintileri de oldukça yüksek.

Bu gerçekliğe rağmen fosil yakıt şirketleri ısrarla sorunun kendilerinde olmadığını dile getiriyor. 2022 yılında COP27'deki Karbonsuzlaştırma gününde konuşan Ocidental Petroleum başkanı Vicki Hollub şöyle demişti: "Bu sadece petrol ve gaz endüstrisinin sahip olduğu bir sorun değil. Petrol ve gazdan üretilmiş bir ürünü kullanan herkesin bunda payı vardır ve sorumludur. iPhone'unuzdan siz sorumlusunuz. Buraya uçakla geldiyse, kullandıklarınızdan siz sorumlusunuz. Şu anda giydiğiniz güzel kıyafetlerden siz sorumlusunuz."

Bu yılın sonunda COP29 İklim Zirvesi'ne ev sahipliği yapacak fosil yakıt ülkesi Azerbaycan'ın Cumhurbaşkanı İlham Aliyev katıldığı bir toplantıda "Fosil yakıt zengini bir ülkenin lideri olarak elbette bu ülkelerin yatırımlara ve üretime devam etme hakkını savunacağız çünkü dünyanın buna ihtiyacı var" diyordu.

Bu iki örnek, şirketlerin ve devletlerin bakış açılarının net bir yansıması niteliğinde.

Fosil yakıt şirketleri ve gelirlere bağımlı devletler sorumluluğu almak istemiyor çünkü fosil yakıtlar son derece kârlı. Yüz milyonlarca kişi her gün fosil yakıt kullanıyor. Kuyu açma maliyetlerinde ciddi artışlar olmamasına karşılık fosil yakıt fiyatları son yıllarda savaşlar nedeniyle yükselerek muazzam kârlar sağlıyor. Aslında güneş gibi yenilenebilir enerji teknolojilerinde büyük bir verimlilik artışı ve maliyet düşüşü yaşanıyor olsa da şirketler için asıl önemli olan unsur maliyet değil kâr oranları.

Hemen şimdi yapılabilecek şeyler var

Aslında iklim değişimi kapitalizm için de bir tehdit ama piyasa rekabeti herkesin gördüğü bu felaketin durdurulmasını imkânsız kılıyor. Yeni bir araştırma bir dereceye kadar sıcaklık artışının yol açacağı felaketlerin her yıl dünya yurtiçi hasılasının %12'sini yok edeceğini gösteriyor.

Kapitalizmde ekonomik krizler de ekolojik krizler de son derece olağan sayılıyor. Bunların hiçbirisi normal kabul edilemez. Nasıl ki sosyal adaletsizlikleri kanıksayıp köşemize çekilemiyor, haklarımız için mücadele ediyorsak, aynı durum ekolojik krizler ve iklim adaleti için de geçerli olmalı.

Üstelik hızla atılabilecek adımlar da mevcut:

Yukarıda belirtildiği üzere, sayısı 100'ü bile bulmayan ama karbon emisyonlarının yüzde 80'inden fazlasından sorumlu olan fosil şirketleri derhal ulusallaştırılabilir. Bu şirketlere tek bir kuruş dahi ödenmemelidir çünkü neden oldukları felaketlerin maliyetleri yeteri kadar yüksek.

Bu bir avuç şirketin el konulan varlıkları tüm insanlık ve ekoloji yararına iklim finansmanında kullanılabilir.

Fosil yakıt tüketimini azaltmak için devlet eliyle ve büyük bir hızla yenilenebilir enerji yatırımları yapılabilir. Bu atılım güvenceli istihdamı artırmak için de bir fırsat yaratır.

Bireysel araç kullanımı yerine kent merkezleri trafiksizleştirilip şehir içi ve şehirler arası ulaşım toplu taşıma ile yapılmalıdır. Bu da yeni istihdam alanları yaratacak ve gürültü, hava kirliliği gibi sorunları da radikal ölçüde azaltacak bir çözüm olur.

İklim adaletini sağlayabilmek için zenginlerden alınan gelir vergisi de artırılabilir. Zenginlerin banka hesaplarında duran ve yatırıma dahi dönüşmeyen, çoğu kez harcanması bile mümkün olmayacak kadar büyük olan bu servetler toplum yararına kullanılabilir.

Bunlar hemen uygulanabilir. Benzeri uygulamalar geçtiğimiz yüzyılda sosyal refah devletleri tarafından eğitim, sağlık, toplu ulaşım, enerji ve benzeri alanlarda hayata geçirilmişti. Ama hayata geçirilmelerini mümkün kılan unsur radikalleşmiş bir işçi hareketinin yükselmesiydi. Ayrıca, devrim korkusu ve tabii o dönem büyüyen küresel ekonomi bu tür uygulamaları kapitalistler açısından katlanılabilir kılıyordu.

Artık o koşullarda değiliz. Neoliberal kapitalizmden sosyal demokrasiye dönüş mümkün değil. Çünkü kapitalizm, 2008 krizine karşı uyguladığı kurtarma operasyonlarının sonucu olarak, yarattığı krizden hâlâ çıkabilmiş değil. Üstüne, önceki dönemlerde hiç olmadığı kadar derin bir ekolojik kriz de yaşanıyor ve küresel emperyalist rekabet uluslararası işbirliklerinin kurulmasını engelliyor.

Yukarıdaki adımları hızla atmak, hayata geçirmek son derece militan ve örgütlü bir sınıf hareketi gerektiriyor. Çünkü sermaye ülkeleri terk ederek, fabrikaları kapatarak, tedariki keserek veya darbeler örgütleyerek, savaş çıkartarak hükümetleri kolayca cezalandırabilecek güce sahip. Üstelik sermaye açısından bakılırsa, bu tarz bir ulusallaştırma ve kamu hamlesinin diğer alanlara yayılma "tehlikesi" de mevcuttur. Sermayenin özel mülkiyet ve piyasa ilişkilerini zedeleyebilecek bu tür girişimlere izin vermesi beklenemez. Buna ancak ve ancak zorlanabilirler.

Özetle sermayeyi zorlamaktan başka bir seçenek yok.

Sermayeyi bu adımları atmaya zorlayacak kadar güçlenen bir işçi sınıfının da burada durmayacağı ortadadır. Bu nedenle, iklim krizini durdurmanın yolu, bir geçiş programı etrafında örgütlenen büyük işçi hareketlerinden geçebilir.